

[Førmanden.]

gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegerning.

(Lovforslaget (nr. 131) findes i tillæg A. sp. 2915, fremsættelsen i tidenden sp. 2230).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Buchart Petersen: Det af landbrugsministeren fremsatte lovforslag nr. 131 om ændring af lov om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegerning bygger som nævnt i bemærkningerne på et udvalgsarbejde, som blev iværksat, efter at dyrlægeloven havde været til revision i folketingssamlingen 1968-69.

I udvalgsbetænkningen er samlet et omfattende materiale til belysning af de to spørgsmål, der her skal tages stilling til, nemlig spørgsmålet om anvendelse af mellemteknikere inden for ét eller flere af de områder, der ved lovens § 4, stk. 1, er henført til dyrlægegerningen, samt spørgsmålet om at give landmænd adgang til at behandle deres dyr med lægemidler i videre omfang, end det er tilladt efter de nugældende bestemmelser.

Udvalgsbetænkningen er afgivet i september måned 1972, altså forud for folkeafstemningen om Danmarks tilslutning til EF. For så vidt angår spørgsmålet om mellemteknikere, har udvalget ikke fundet det hensigtsmæssigt at tage endelig stilling, men har foreslået, at der skabes fornødent lovgrundlag for administrativ gennemførelse af bestemmelser om anvendelse af mellemteknikere ved den foreslåede ændring under nr. 1 af lovens § 4, stk. 4.

Udvalget peger på, at der ud over de i bilagsmateriale til betænkningen indeholdte oplysninger om økonomiske og tekniske ulemper, der skal søges fjernet, hvis mellemteknikere skal anvendes, er to spørgsmål, som må give anledning til særlige undersøgelser og overvejelser. Det ene er spørgsmålet om uddannelse, det andet er

spørgsmålet om den nødvendige tilpasning til EF.

For så vidt angår spørgsmålet om, at der gives landmænd adgang til at behandle deres dyr med lægemidler i videre omfang, end det er tilladt efter de nugældende bestemmelser, foreslår udvalget indsat en ny bestemmelse, der vel ikke udvider landmandens adgang til at få udleveret lægemidler til egen anvendelse på sine husdyr, men giver fastere rammer for lovligheden af dyrlægens udlevering af lægemidler, hvad enten sådan udlevering finder sted i sædvanlig praksisarbejde eller sker i henhold til særlige ordninger, som er aftalt mellem landbruget og dyrlægerne.

Spørgsmålet om, i hvilket omfang lægemidler til veterinær brug kan fritages fra receptpligt og undtages fra apotekernes forhandlingsret, foreslår udvalget forelagt for apotekerlovudvalget med henstilling om, at apotekerlovudvalget i videst muligt omfang tager hensyn til de synspunkter, der fremgår af afsnit II i deres betænkning.

For begge ændringer gælder, at det drejer sig om forhold, der er af stor betydning både for produktion og afsætning af landbrugsvarer, og at vi derfor i det videre arbejde med disse spørgsmål må søge at finde frem til løsninger, der inden for EF og for vor fortsatte eksport til tredjelande giver os den bedst mulige position.

Landbrugsministeren oplyser i fremsættelsen, at han vil komme med et ændringsforslag, som har forbindelse med revisionen af levnedsmiddeloven, og som går ud på, at der skabes lovhjemmel for at forbyde anvendelse af bestemte arter af lægemidler og andre biologisk virksomme stoffer i sygdomsforebyggende eller helbredende øjemed til husdyr. Formålet med denne bestemmelse er at forebygge forekomsten af uønskede rester af nævnte lægemidler og stoffer i levnedsmidler af animalsk oprindelse.

Den foreslåede ændring under nr. 1 vil give fornødent lovgrundlag for administrativ gennemførelse af bestemmelser om anvendelse af mellemteknikere, og det må være hensigtsmæssigt at foretage denne lovændring. I hvilket omfang det vil være hensigtsmæssigt at anvende mellemteknikere, må der søges tilvejebragt klarhed over gennem en yderligere undersøgelse, som det også er påpeget af udvalget.

[Buchart Petersen.]

Spørgsmålet om anvendelse af lægemidler til husdyr, herunder navnlig sådanne lægemidler, som kan efterlade restkoncentrationer, der kan rumme fare for konsumenterne, hører til de spørgsmål, som det kan være særdeles vanskeligt at finde den rigtige løsning på.

Efter at Danmark nu er indtrådt i EF, er det også et spørgsmål, der må løses under hensyntagen til udviklingen på dette felt inden for EF. Som det fremgår af udvalgsbetænkningens oplysninger om reglerne i andre lande, er der tale om store forskelligheder fra land til land, men der synes at være en fælles tendens i retning af at sikre forbrugerne af animalske produkter den bedst mulige beskyttelse mod risiko for farlige restkoncentrationer.

Lovforslaget og det udvalgsarbejde, der ligger til grund herfor, bringer os i den rigtige retning, og jeg skal på mit partis vegne indstille dette lovforslag til en hurtig og velvillig behandling.

Niels Ravn: Det lovforslag, vi her har til første behandling, egner sig efter min opfattelse først og fremmest til et grundigt udvalgsarbejde, og jeg skal derfor ikke komme med ret mange bemærkninger.

Der er, som allerede hr. Buchart Petersen har været inde på, to afsnit, der har interesse; det første er afsnittet om at give mulighed for at anvende disse såkaldte mellemteknikere i det veterinære arbejde. Vi kender fra mange områder, at man mener, der inden for forskellige felter i visse tilfælde anvendes det, man kalder for højt kvalificeret arbejdskraft; der ligger vel den tankegang bagved, at man ved at anvende en arbejdskraft, der er mindre kvalificeret, her kaldet mellemteknikere, skulle kunne spare visse udgifter. Hvis det er den hensigt, man har, tror jeg, man vil blive skuffet, men det vil tiden jo vise. Jeg har ikke set, at man på noget område ved at indføre en sådan ny stand har opnået besparelser, men det må jo de udvalgsforhandlinger, vi nu skal føre, bl. a. også beskæftige sig med. Vi er i mit parti åbne for en drøftelse, men jeg har som nævnt den skepsis, jeg her har givet udtryk for.

Det andet afsnit er efter min opfattelse meget mere væsentligt, idet det i høj grad er

vendt ud imod det, vi kalder den danske forbrugerbefolkning; det er dens interesser, der her først og fremmest skal varetages. Naturligvis skal man også varetage landmændenes og dyrlægenes fælles interesser, det er da klart.

Jeg har ingen bemærkninger til de tre første stykker i den nye § 7 a. Det, jeg navnlig vil fæste mig ved, og hvor jeg har betænkeligheder, er stk. 4. Det øvrige indhold af § 7 a er klart og giver ikke mulighed for misfortolkning, men stk. 4 er efter min opfattelse vanskeligt at administrere.

Jeg forstår det på den måde, at disse bestemmelser i og for sig nu ønskes gennemført for at hindre det, vi kan kalde udlevering af antibiotika, som disse lægemidler hedder, i, jeg havde nær sagt, ubegrænsede mængder pr. telefon fra et par enkelte steder her i landet; vi kan godt nævne navne: det er jo fra Holstebro og nu også fra Herning, denne udlevering finder sted. Jeg mener, det er aldeles forkasteligt, at noget sådant kan ske: at man herfra distribuerer i tonsvis af antibiotika ud til den pågældende ganske ubekendte forbruger uden at ane, hvad disse lægemidler i øvrigt anvendes til.

Men det foreslåede stk. 4 mener jeg giver mulighed for, at man alligevel kan oprettholde denne praksis. Jeg mener, det er en dør, man stiller på klem. Man har dog visse betænkeligheder og siger i slutningen af stk. 4, at det kun kan ske, såfremt den dyrlæge, det drejer sig om, har et sådant kendskab til helbredstilstanden i besætningen og til besætningsejeren eller den, der på dennes vegne tager vare på dyrene, at det er fagligt forsvarligt at stille diagnosen på nævnte grundlag og så altså udlevere lægemidlerne. Jeg gad vidst, hvordan man kan sidde i Holstebro og stille en sådan diagnose på en gris på Falster. Det er jo det, sagen i en nøddeskal drejer sig om.

Jeg har meget mere sympati for den aftale, der er truffet imellem Den danske Dyrlægeforening og landbrugets veterinærudvalg, for jeg erkender, at en liberalisering på området er nødvendig. Vi lever i en ny tid. I gamle dage, det vil sige, da jeg var praktiserende dyrlæge, før antibiotika kom frem eller i hvert fald på det tidspunkt, de blot begyndte at komme frem, blev dyrene jo ikke behandlet med sprøjte i så høj grad som i dag. Da var det pulverbehandling, da

[Niels Ravn.]

var det indtagelse gennem munden, og da var det almindelig kutyme, at dyrlægen kom og stillede diagnosen; han gav måske det første pulver, og så udleverede han i øvrigt til landmanden det, der senere skulle bruges i den pågældende sygdomsbekæmpelse.

Det er dette forhold, der i dag er ændret. I dag bruges der antibiotika, der kan have visse skadelige virkninger, hvis de ophobes i dyrenes organisme, og dér er det sprøjten, der skal bruges, og det er det, der har givet hele problematikken. Jeg mener, vi må finde sådanne bestemmelser, at vi kan genoptage den gamle metode, før disse lægemidler blev aktuelle, og denne metode mener jeg man har fundet frem til gennem den aftale, der er truffet mellem Den danske Dyrlægeforening og landbrugets veterinærudvalg. Her er vejen frem til liberalisering på dette område, og en sådan liberalisering kan jeg på mit partis vegne give tilslutning til.

Søren Jensen (Hasserris): Da jeg har haft fornøjelsen at deltage i det udvalgsarbejde, som er omtalt i lovforslaget, skal jeg ikke gøre mange bemærkninger til selve forslaget. Det fremgår jo af betænkningen, hvilken stilling man har taget i det pågældende udvalg.

Men jeg vil gerne indledningsvis slå fast, at den lovgivning, vi her har til behandling, tager sigte på sundheden og kontrollen i vore besætninger og med vore fødevarer. Producenten har kun interesse i, at danske landbrugsprodukter kan bevare et godt renommé både ind- og udadtil. Trods den ståhej, der har været fra tid til anden, mener jeg, vi har lov til at sige, at der næppe er nogen fødevarer i verden, man med større tryghed kan spise end de danske; der er næppe noget sted, hvor fødevarerne er mere under kontrol. Men det må også være sådan efter venstres opfattelse, at både de danske forbrugere og forbrugere i udlandet kan have tillid til de produkter, vi sender på markedet.

Der er i det lovforslag, som vi har til behandling, to ting at tage stilling til. Det første forslag til ændring af § 4 vedrører spørgsmålet om anvendelse af mellemteknikere eller rettere adgangen til at lade mellemtek-

nikere udføre visse opgaver, som i dag er forbeholdt dyrlæger. Den foreslåede lovændring kan venstre støtte, idet den åbner for en mulighed, som på længere sigt i hvert fald kan få en vis betydning. Jeg tror ikke, at hr. Niels Ravn har uret i, at det nok vil blive en skuffelse for mange, hvad man opnår i første omgang, men eftersom vi får større og større fusioner og virksomheder, er der ingen tvivl om, at man kan gøre meget mere brug af mellemteknikere, end vi gør og kan gøre i dag. Ved at gøre brug af mellemteknikere frigør man en kvalificeret, dyr arbejdskraft, og samtidig er vi tilgiveligt i stand til på betryggende måde at holde kontrol med fødevarereproduktionen, idet den skal foregå under dyrlægenes tilsyn.

Det andet forslag til ændring af loven er en tilføjelse til den nuværende § 7, og som det fremgår af betænkningen, har der i udvalget været enighed om det centrale i tilføjjelsen til § 7, men det bør heller ikke skjules, at der har været en længere drøftelse af, ja, også lidt afvigende meninger om landmændenes adgang til selv at behandle deres dyr med lægemidler, og det vil være naturligt efter den blæst, der har været om disse ting, at vi ser nærmere på problemerne i udvalget. Jeg tror for så vidt, at hr. Niels Ravn har ret i, at det er det bedste sted at tage de problemer frem, men jeg vil allerede nu spørge landbrugsministeren, om ændringen af § 7 vil berøre endsige på nogen måde være en hindring for den såkaldte dyrlægeordning, den aftale, der er indgået mellem dyrlægeforeningen og landbruget. Jeg anser et samarbejde mellem de praktiserende dyrlæger og landbruget for at være et meget værdifuldt forebyggende led og håber derfor ikke, at ministerens forslag på nogen måde vil gribe ind i det samarbejde, der er etableret, og som netop i disse dage søges yderligere udbygget igennem det samarbejde, der synes at være skabt mellem HVK og de praktiserende dyrlæger.

Jeg vil, når vi taler om disse ting og herunder også det forebyggende arbejde, spørge ministeren, om ikke han mener, at vi burde etablere en svinesundhedstjeneste i lighed med, hvad vi har vedrørende fjerkræ og kvæg, og her tænker jeg på laboratorierne.

I det omtalte udvalg har vi haft en kort drøftelse af receptpligten for vitaminer, jernpræparater og ormemedler. Der var i

[Søren Jensen (Hasseris).]

udvalget enighed om at indstille, at man skulle søge at få disse præparater fritaget for receptpligt. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han kan sige noget om, hvorvidt der er gjort noget her. Det er jo såre simple og uskadelige præparater, der er tale om, og vi ved, at apoteket er et dyrt led i denne forbindelse.

Jeg skal nøjes med på venstres vegne at tilsige en interesseret behandling af det fremsatte lovforslag.

Erik Hansen: Under debatten her i tinget for snart 3 år siden om dyrlægelovgivningen var vi nogle, der rejste spørgsmålet, om det var rimeligt bare at forlænge loven uændret i 2 år. Venstres ordfører, hr. Søren Jensen (Hasseris), og jeg bad dengang om at få gennemført et udvalgsarbejde omkring lovgivningen, og dette udvalgsarbejde har nu fundet sted. For så vidt synes jeg nok — jeg har ikke haft nogen indflydelse på udvalgets sammensætning — at det har været en lille smule, skal vi sige snævert. Der har været, om jeg så må sige, et underskud af praktiske folk i udvalget. Det følte også en lille smule skævt, at kun halvdelen af os, der bad om at få sagen til udvalgsbehandling, kom med i udvalget, idet kun hr. Søren Jensen (Hasseris) blev placeret i udvalget.

En anden ting, som jeg også gerne her vil knytte et par bemærkninger til, er den, som tidligere har været til debat her i det høje ting, om man ikke i lighed med andre områder inden for den akademiske uddannelse kunne gøre brug af mellemteknikere for at spare dem, der havde en dyr uddannelse, til opgaver, som lagde beslag på hele deres uddannelsesspekter. Vi drøftede dengang, om man kunne åbne mulighed for at placere mellemteknikere på forskellige områder, og her ser man så i betænkningen, at man på en lang række områder om ikke fuldt ud accepterer, at der skal placeres mellemteknikere på området, så dog peger på, at det nok er en af de muligheder, som bør undersøges.

Der nævnes i betænkningen — og det er jo det, der åbnes mulighed for i lovforslaget — at man inden for levnedsmiddelkontrollen kunne bruge mellemteknikere, og her peger man, så vidt jeg husker, specielt på, at det til det levnedsmiddeltilsyn, som bl. a.

skal finde sted i butikkerne, vil være rimeligt at bruge en arbejdskraft med en mindre lang uddannelse end den sædvanlige for veterinærerne.

Man peger endvidere på, at der kan være mulighed for at placere mellemteknikere på samme måde, som vi har de såkaldte trikin-kontrollører og tilsynsassistenterne på andre felter ved kontrollen på slagterierne, såvel på svineslagterierne som på fjerkræslagterierne. Jeg synes i og for sig, at det er en rimelig løsning, og det er i et vist omfang en opfølgning af de problemer, som vi rejste under debatten for nu snart 3 år siden.

Jeg er lidt forbavset over, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Buchart Petersen, her på socialdemokratiets vegne giver udtryk for en vis betænkelse — sådan måtte jeg opfatte det — ved, at udvalget har afgivet sin betænkning, endnu inden vi havde taget stilling til medlemskab af fællesmarkedet. Jeg vil i den anledning, for at der ikke siden hen i udvalgsarbejdet skal komme til at eksistere nogen misforståelser, gerne spørge hr. Buchart Petersen, om det er hans opfattelse, at såfremt vi gennemfører en ændring her i dyrlægelovgivningen, vil den senere hen kunne blive underkendt af instanser i fællesmarkedet, som vi skal samarbejde med på andre områder. Når jeg nævner det specielt over for hr. Buchart Petersen, er det, fordi det er en farlig tendens, han er inde på. Det vil sige, at alle de undersøgelser, alt det materiale, som vi har lagt på bordet på forskellige områder før folkeafstemningen den 2. oktober, måtte anses for at være, skal vi sige mindre aktuelt, måske endog fejlagtigt. Det åbner, må jeg uvilkårligt sige, ganske alvorlige perspektiver, som jeg synes det vil være rimeligt at afkræve hr. Buchart Petersen en redegørelse for.

En anden del af dette lovforslag er forslaget om en liberalisering af dyrlægeopgaver. Herom skal jeg ikke sige mange ting, for det er tidligere nævnt bl. a. af den konservative ordfører, hr. Niels Ravn, at det er en liberalisering af lovgivningen, som vi på et eller andet tidspunkt måtte se hvad vi kunne få ud af. Jeg er enig med hr. Niels Ravn i, at måske netop dette stk. 4 i § 7 a må give anledning til nogle undersøgelser under det udvalgsarbejde, som skal finde sted. Jeg tror, det er nødvendigt. Men jeg må nok sige

[Erik Hansen.]

til hr. Niels Ravn, at det virker umiddelbart ikke helt rimeligt, når han siger, at man i Holstebro — det skulle være Hobro — og i Herning udleverer efter telefonkonsultation, sådan måtte jeg forstå det, antibiotika i stride strømme. Jeg tror, det er lidt urimeligt dels at nævne det i det hele taget, dels at nævne stednavne, som for det enes vedkommende var forkert. Jeg hører gerne hr. Niels Ravn give udtryk for, på hvilket telefonnummer i Herning man i så fald kan rekvirere det, ikke fordi jeg ønsker at benytte mig af det, men det er måske rimeligt at få korrigeret telefonnummeret.

Så sagde hr. Niels Ravn, at det lovforslag, som nu foreligger fra den socialdemokratiske regerings og fra landbrugsministerens side, indeholder en ordning, der har et mere liberalt tilsnit end den aftale, som er truffet mellem landbrugets veterinærudvalg og dyrlægerne, sådan måtte jeg opfatte det. Og da jeg heller ikke er ukendt med, hvem der er formand for landbrugets veterinærudvalg, må jeg nok sige, at her kan der så blive en konkurrence om, hvem der er mest liberal, formanden for landbrugets veterinærudvalg eller den højtærede landbrugsminister.

Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger mere til dette lovforslag. Vi skal nok i udvalget drøfte berøringsfladerne med apotekerlovgivning og andre områder, for det er da givet, at der ligger et problem, som er uløst også efter udvalgsarbejdet, i forbindelse med bl.a. den receptpligtige medicin. Jeg tror, vi er mange, der ikke forstår, hvorfor en ting som ormemedicin skal være receptpligtig. Jeg tror, man kunne nævne andre ting, om hvilke man kunne sige: trænger vi ikke her til at få en mere liberal holdning, end vi hidtil har haft?

Jeg er enig i den betragtning, at vi selvfølgelig fortsat skal vogte over vore landbrugsprodukters renommé. Vi skal ikke bruge antibiotika i større udstrækning, end der er behov for det og det er forsvarligt. Jeg tror ikke, man kan pege på ret mange

eksempler på, at det sker. Når der bruges antibiotika såvel af dyrlæger som af den enkelte landmand, tror jeg, at der er behov for fremover at gennemføre en betydelig stikprøvekontrol og sørge for, at de, der overtræder reglerne, får et bødeforlæg. Men det vil være forkert at køre en så skarp politik på dette område, at næsten alle de, som bruger disse stoffer, og som bruger dem med fornuft, skal straffes eller hindres deri, fordi der er nogle få uansvarlige.

Med disse bemærkninger skal jeg sige, at det radikale venstre naturligvis vil deltage i udvalgsarbejdet. Vi er venligt indstillet over for lovforslaget, men vi tror, der er forskellige ting, som vi må have drøftet under behandlingen i udvalget.

(Kort bemærkning).

Niels Ravn: Jeg beklager naturligvis for-tælsen med Holstebro. Det var korrekt, som hr. Erik Hansen sagde, Hobro. I øvrigt er der intet som helst hemmelighedsfuldt i at nævne ordet Hobro. Jeg forstod, at hr. Erik Hansen var interesseret i telefonnummeret. Jeg har det desværre ikke. Hr. Erik Hansen kan finde både telefonnummer og adresse i et hvilket som helst landbrugsfagligt tidsskrift.

(Kort bemærkning).

Erik Hansen: Jeg vil sige til hr. Niels Ravn, at jeg er opmærksom på rettelsen fra Holstebro til Hobro, men jeg er ikke vidende om, at man nogetsteds i bladene kan finde et telefonnummer af den karakter, som hr. Niels Ravn nævnte under Herning-telefonnummeret.

Landbrugsministeren (Ib Frederiksen): Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til det, der er fremført. Jeg skal dog ikke rede-gøre for, hvilke telefonnumre og adresser der står i telefonbogen.

Jeg vil gerne sige tak for modtagelsen af lovforslaget og vil med det samme tilsige ministeriets bedste medvirken til, at vi får

[Landbrugsministeren.]

belyst de problemer, man ønsker belyst, så grundigt som overhovedet muligt.

Hr. Buchart Petersen og flere andre var inde på danske landbrugsprodukters kvalitet og hensynet til forbrugerne og lovgivningen på dette område. Efter mine begreber er Danmark et af de førende netop på dette område, og de undersøgelser, vi har lavet, de stikprøver, vi har foretaget fra veterinærdirektoratets side, har til fulde bevist, at de produkter, som kommer fra danske landmænd, er i orden.

Jeg skal ikke gå ind i nogen større diskussion med hr. Niels Ravn om mellemteknikere og besparelsen på dem, men jeg vil dog gerne have lov til at komme med den generelle bemærkning, at det må rent principelt være forkert at bruge højt og på mange områder overkvalificeret arbejdskraft. Jeg er enig i, at der på de enkelte slagterier skal være én, der har en fuld dyrlægeuddannelse, men som samtidig skal have kendskab til en lang, lang række andre ting, hvorimod man ved slagtebåndet f. eks. kun behøver at have specialviden på dette bestemte område.

Jeg er også enig i, at forbrugerhensynet er og bør være meget stærkt inde i en lovgivning som denne.

Hr. Niels Ravn ytrede betænkelighed ved § 7 a, stk. 4. Jeg vil da gerne sige, at jeg er enig med hr. Niels Ravn i, at det kan ikke være rimeligt, at man kan sidde i én landsdel og telefonere til en anden landsdel efter disse antibiotikastoffer.

Hr. Søren Jensen (Hasseris) var inde på mellemteknikeruddannelsen og spurgte, om § 7 a var en hindring for dyrlægeordningen, som hr. Niels Ravn også var inde på. Her vil jeg gerne henvise til stk. 2, 3 og 4, som efter mine begreber giver mulighed for et samarbejde mellem landmand og dyrlæge, som jeg er overbevist om at ingen landmænd ønsker brudt, idet man nødvendigvis skal have dyrlæger i dette land, og efter disse stykker mener jeg der er lagt op til et samarbejde i den retning.

Jeg er ikke uenig i hr. Søren Jensen (Hasseris)s betragtninger om, at det ville være ønskværdigt, at man fik en svinesundhedstjeneste i lighed med den, man har på fjerkræets område.

Om apotekerloven har jeg kun den be-

mærkning, at jeg er enig i, at der er visse præparater, som set fra en lægmands betragtning burde kunne købes andre steder, men jeg må måske lige tilføje, at disse midler kan købes andre steder end på apoteket, hvis man blot vil affinde sig med at indgive dem igennem munden, og det er vel ikke et formål i sig selv at få lejlighed til at sprøjte mest muligt. Men jeg er ikke uenig i, at det var rart, om der skete en lille smule mere liberalisering på dette område.

Buchart Petersen: Jeg ville have syntes, det var mærkeligt, hvis hr. Erik Hansen ikke var faldet over et eller andet, men det skete da gud ske lov også, så kan vi jo sådan komme lidt i clinch over det. Hr. Erik Hansen spurgte mig, hvorfor jeg var betænkelig ved, at udvalget sluttede sit arbejde, inden vi var kommet i EF; det var som bekendt i september, at udvalget var færdig med betænkningen. Det har jeg ikke været. Hvis hr. Erik Hansen havde hørt ordentligt efter, og det plejer han ellers at gøre, havde han hørt, at det, jeg nævnte, var, at der var to store spørgsmål, som kunne give anledning til særlige undersøgelser. Det ene var spørgsmålet om uddannelse, det andet var spørgsmålet om den nødvendige tilpasning til EF. Men jeg sluttede med at sige, at efter at Danmark er indtrådt i EF, er det også et spørgsmål, der må søges løst under hensyntagen til udviklingen på dette felt inden for EF. Og naturligvis er vi da nødt til det, for da nu hr. Erik Hansen selv har været med til at slæbe os ind i EF, er det da ganske givet, at vi også er nødt til at tilpasse os de regler, som findes dernede. Jeg vil da gerne læse op fra udvalgets betænkning side 7, hvor der under fremmed ret bl. a. står:

„Gennem udenrigsministeriet og de danske repræsentationer i en række lande er der indhentet oplysning om, i hvilket omfang der i disse lande benyttes ikke fuldt veterinært uddannet medhjælp ved udøvelse af dyrlægegerning, dvs. dyrlægepraksis, kød- og mælkekontrol samt veterinært levnedsmiddeltilsyn, samt om, hvilken uddannelse sådant personale får.“

Jeg synes, det er på tide, vi får slået fast, at når vi nu er i EF, skal vi også være der på en ordentlig måde, om end det er ganske givet, hvor hr. Erik Hansen vil hen — og det ved jeg også godt —: ingen over, ingen ved

[Buchart Petersen.]

siden af dette folketing. Vi kommer med lovene først herhjemmefra, men det var da rart, hvis vi var så dygtige, at vi kunne få dem tilpasset.

Niels Ravn: Jeg vil gerne sige til landbrugsministeren, at jeg har ikke taget afstand fra begrebet mellemteknikere, men vi må nøje overveje, på hvilke områder de kan anvendes. Når landbrugsministeren for lidt siden herfra gav udtryk for, at han bl. a. mente, at man kunne anvende mellemteknikere på slagtegangen i vore slagterier, hvor der i løbet af et meget kort øjeblik, for der er tempo på, skal være fuldt overblik over, hvad det er, man står med, er jeg altså betænkelig på forbrugernes vegne.

Søren Jensen (Hasseris): Jeg føler ikke, at ministeren svarede på det spørgsmål, jeg stillede til ham, i alt fald var det meget kryptisk. Det spørgsmål, jeg rettede til ministeren, lød: vil ministerens forslag gribe ind i eller være nogen hindring for den såkaldte dyrlægeordning, det samarbejde, som herigennem er etableret mellem dyrlæge og praktiske landmænd? Og jeg føjede til, at netop i de sidste dage har det fået endnu større betydning, eftersom det ser ud til, at husdyrbrugets veterinære konsulenttjeneste og de praktiserende dyrlæger har lavet en aftale, der bygger på dyrlægeordningen. Derfor vil jeg gentage mit spørgsmål: er det, ministeren foreslår, til hinder for den aftale, som de praktiserende dyrlæger og landmændene har indgået?

Erik Hansen: Jeg vil gerne takke landbrugsministeren for tilsagnet om, at vi på et eller andet tidspunkt kan komme til at se på den såkaldte receptpligtige medicin. Jeg tror, der her er nogle ting, som vi skal have moderniseret.

Og så vil jeg i øvrigt også takke hr. Buchart Petersen, fordi han har studeret denne udvalgsbetænkning så grundigt, som han har gjort, for det åbner for så vidt for mulighederne for i fremtiden at undgå nogle misforståelser. Vi har her ingen grund til så lidt som på andre områder at træde forsigtigt, fordi vi er kommet i fællesmarkedet, hvor man har en, siger vi undertiden til os selv, mere restriktiv lovgivning, end vi har.

Hr. Buchart Petersen læste et afsnit i betænkningen op, men man kunne fortsætte på side 71 i betænkningen, hvor der er trykt en skrivelse fra udenrigsministeriet underskrevet af en af vore dygtige folk, hr. Jørn Priemé, i Bruxelles, som redegør for disse ting. Her er altså et område, hvor vi ganske roligt kan gå videre, for fællesmarkedets lovgivning er på dette område mere liberal end den, vi hidtil har haft.

Landbrugsministeren (Ib Frederiksen): Kun lige en kort bemærkning til hr. Søren Jensen (Hasseris), der mente, at mit svar var noget kryptisk. Jeg kommer til at gentage det, men hvis hr. Søren Jensen (Hasseris) mener, at der er noget i det her, der skulle forhindre et fornuftigt samarbejde imellem landmænd og dyrlæger med passende hensyn til forbrugerne, vil jeg da være villig til at se på det i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg forslår, at lovforslaget henvises til landbrugs- og fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om landbrugsejendomme.

(Lovforslaget (nr. 146) findes i tillæg A. sp. 3445, fremsættelsen i tidenden sp. 2262).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erik Worm: Den nugældende lov om landbrugsejendomme er fra 1. juni 1971, og med det her foreliggende lovforslag tages loven op til ændring. Grunden er bl.a. betinget af den stærke udvikling, som samfundet og ikke mindst landbruget befinder sig i.

Vi har tidligere her i folketinget vedtaget jordlove, der tager sigte på at sikre samfundsinteresser og en øget offentlig kontrol med de rekreative områder i landet. Dette lovforslag tager bl.a. sigte på at få gennem-